Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (състав по жалбите)

19 юни 2015 година*

„Обжалване — Публична служба — Длъжностни лица — Безпристрастност на Съда на публичната служба — Искане за отвод на съдия — Преназначаване — Интерес на службата — Правило за съответствие между степента и длъжността — Член 7, параграф 1 от Правилника — Дисциплинарно производство — Право на защита“

По дело T-88/13 P

с предмет жалба срещу решение на Съда на публичната служба на Европейския съюз (трети състав) от 5 декември 2012 г., Z/Съд (F-88/09 и F-48/10, СбПС, EU:F:2012:171), с която се иска отмяната на това решение,

Z, с местожителство в Люксембург (Люксембург), за която се явява F. Rollinger, адвокат,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Съд на Европейския съюз, за който се явява A. Placco, в качеството на представител,

ответник в първоинстанционното производство,

ОБЩИЯТ СЪД (състав по жалбите),

състоящ се от: M. Jaeger, председател, H. Kanninen (докладчик) и D. Gratsias, съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

Решение[1]

1 С жалбата си, подадена на основание член 9 от приложение I към Статута на Съда на Европейския съюз, жалбоподателката иска отмяната на решение на Съда на публичната служба на Европейския съюз (трети състав) от 5 декември 2012 г., Z/Съд (F-88/09 и F-48/10, СбПС, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:F:2012:171), с което се отхвърля жалбата ѝ за отмяна на решенията на Съда на Европейския съюз, съответно от 18 декември 2008 г. за преназначаване и от 10 юли 2009 г. за налагане на наказание „писмено предупреждение“ на жалбоподателката.

* Език на производството: френски.

1 — Възпроизвеждат се само точките от настоящото съдебно решение, които Общият съд счита за уместно да публикува.

Обстоятелства в основата на спора

2 Относимите обстоятелства в основата на спора са описани в точки 23—66 от обжалваното съдебно решение, както следва:

„23 Считано от 1 септември 2005 г., жалбоподателката е назначена като длъжностно лице в изпитателен срок и от тази дата до 31 декември 2008 г. е разпределена като юрист-лингвист в един от отделите за преводи към генерална дирекция (ГД) „Писмени преводи“ на Съда. Жалбоподателката е титуляризирана, считано от 1 юни 2006 г.

24 През декември 2005 г. г-жа X е назначена като юрист-лингвист в същия отдел за преводи и в същия екип като жалбоподателката в качеството на договорно нает служител със спомагателни функции. Г-жа X е съпруга на г-н W, който впоследствие е назначен за сътрудник на секретаря на Съда.

25 На жалбоподателката е възложено да редактира част от извършваните от г-жа X преводи. В това си качество тя твърди, че бързо констатирала лошото качество на преводите на г-жа X, както и неспазването от нейна страна на указанията и сроковете.

26 Жалбоподателката посочва, че тя и някои от нейните колеги, включително нейният ръководител на екип, многократно сигнализирали началника на отдела г-н Y за твърдяната некомпетентност на г-жа X. Според жалбоподателката началникът на отдела системно пренебрегвал критиките към работата на г-жа X, което — отново според жалбоподателката — се дължало на приятелските отношения, които началникът на отдела поддържал отдавна с г-жа X. Освен това служебното положение на жалбоподателката в самия отдел се влошило, след като уведомила своя началник на отдел за недостатъците в работата на г-жа X. От своя страна Съдът оспорва тази версия на фактите, и по-специално наличието на каквото и да било благосклонно отношение в полза на г-жа X, както и бездействието от страна на преките ръководители на жалбоподателката.

27 Едно произшествие през април 2006 г. затвърдило убедеността на жалбоподателката, че г-жа X се ползва с благосклонно отношение в отдела. Всъщност, след като жалбоподателката констатирала, че извършен от г-жа X превод е непълен, и поискала от нея да го довърши, г-жа X изпратила новия документ в секретариата със забележка „приключена работа“, въпреки че съгласно вътрешните правила в службата документът трябвало да бъде върнат на жалбоподателката за нова редакция. Впоследствие жалбоподателката докладвала за произшествието на г-н Y и поискала спрямо г-жа X да се вземат твърди мерки, което г-н Y отказал да направи.

28 Жалбоподателката се оплакала на директора, отговарящ за нейния отдел, от поведението на своя началник отдел, което считала за „неуместно и враждебно“.

29 Според Съда по време на среща, проведена на 10 декември 2006 г., директорът разяснил на жалбоподателката причините, поради които г-жа X е била назначена. Жалбоподателката твърди, че в хода на същата среща директорът признал, че г-жа X има трудности във взаимоотношенията с други служители в отдела и че в миналото на два пъти не успяла да издържи конкурси на общо основание, организирани от Европейската служба за подбор на персонал (EPSO), за длъжността юрист-лингвист в Съда. Съдът оспорва достоверността на изказванията, за които жалбоподателката твърди, че са направени от бившия ѝ директор.

30 На 14 май 2007 г. жалбоподателката констатира грешки в превода на решение на Съда, извършен от г-жа X, и уведомява за това своя началник на отдел г-н Y.

31 На 25 май 2007 г., в рамките на процедурата по атестиране за 2006 г., жалбоподателката се среща с генералния директор на ГД „Писмени преводи“ в качеството на апелативен оценяващ. Жалбоподателката посочва, че го уведомила за трудностите, с които се сблъсква поради преференциалното отношение от страна на началника на отдела г-н Y към определен служител от неговия екип, без обаче да назовава г-жа X. Според жалбоподателката генералният директор веднага се възмутил и предложил провеждането на вътрешна проверка, за да се установи дали кандидатурата за длъжността юрист-лингвист на лицето, за което говорела жалбоподателката, е била обект на преференциално отношение. Според жалбоподателката, след като узнал, че става въпрос за съпругата на сътрудника на секретаря на Съда, а именно г-жа X, генералният директор предложил на жалбоподателката да се премести в друга генерална дирекция. Съдът оспорва достоверността на изказванията, които жалбоподателката твърди, че са направени от генералния директор.

32 Жалбоподателката твърди, че сигнализирала преките си ръководители за благосклонното отношение, с което се ползвала г-жа X от страна на началника на отдела, в електронно съобщение от 23 ноември 2007 г., в бележка, изпратена във връзка с процедурата по атестиране за 2007 г., и накрая в електронно съобщение, изпратено именно до секретаря на Съда на 11 ноември 2008 г.

33 Междувременно на 10 юли 2008 г. началникът на отдела г-н Y взема решение да разпредели жалбоподателката в друг екип в рамките на отдела, с довода че отношенията между жалбоподателката и нейния ръководител на екип били конфликтни. Жалбоподателката счита, че има място за съмнение относно достоверността на този довод, тъй като, от една страна, на въпросния ръководител на екип му предстояло скорошно преместване в Съвета на Европейския съюз, и от друга страна, ръководителят на екипа не знаел причините, поради които отношенията му с жалбоподателката били квалифицирани като конфликтни, докато лично не се срещнал с началника на отдела. Въпреки това жалбоподателката не оспорила по административен ред решението, с което била преместена в друг екип.

34 В началото на септември 2008 г. жалбоподателката се обръща за съдействие към един от съветниците в областта на психическия тормоз, определени в [Съобщение на секретаря на Съда от 20 ноември 2006 г. относно зачитането на човешкото достойнство].

35 През ноември 2008 г. на жалбоподателката е предложен електронен вместо физически обмен на документите, по които работи.

36 На 9 декември 2008 г., тъй като счита, че е притисната до крайност от твърдения психически тормоз от страна на началника на отдела, жалбоподателката изпраща електронно съобщение до всички служители в своя отдел, което съгласно предоставения от жалбоподателката текст на френски език има следното съдържание:

„Скъпи колеги, утре аз също няма да съм сред вас и това е добре обмислено решение във връзка със събитията, което решение обаче налага да дам някои разяснения за онези, които не са в течение, така че няма опасност някой да се почувства обиден.

Всъщност, както по-голямата част от вас имаше възможност да забележи, поведението на началника на отдела спрямо мен стана изключително враждебно, а понякога съвсем неучтиво — като при тази квалификация (на поведението му) проявявам голяма тактичност — откакто му обърнах внимание, че неговата неспособност да раздели социалните от служебните взаимоотношения има много отрицателно отражение върху работата на отдела и условията на труд на редакторите, които в хода на работата си се сблъскаха с дългогодишна позната на началника на отдела, работеща по договори като срочно нает служител в продължение на почти две години в нашата служба.

Не съм единствената, която се чувстваше неудобно в това положение, но очевидно бях единствената, която ясно се осмели да каже какво мисли, а именно че се проявява неуважение към останалите служители, работещи в нашия отдел, тъй като привилегированото отношение към познатите за съжаление се прояви в ущърб на останалите, а именно тези, които постъпиха тук след конкурс EPSO или въз основа на собствените им знания и компетентност, без да имат приятелски, семейни и други връзки в Съда.

От само себе си се разбира, че ответната реакция бе и продължава да бъде брутална, което се отразява на условията ми на труд. Считам обаче, че ценности като почтеност, благоприличие и достойнство са много по-важни, отколкото например половин точка за повишение. Никоя длъжност не позволява некоректно или арогантно отношение към другите, особено поради чисто лични причини, на които всеки от вас, познаващ създалото се в нашия отдел положение от декември 2005 г. до юни 2007 г., може сам да даде оценка.

За тези, които ми повтаряха, че нищо не може да се направи срещу обвързани помежду си лица и че тук нищо няма да се промени, хубавата новина е, че напротив, вече много се е променило, а скоро ще има и още промени. Най-доброто доказателство за това е, че в момента в нашия отдел са назначени успешно издържали конкурс EPSO кандидати или лица, които не оставят каквото и да било съмнение за това, че са наети въз основа на собствените им качества, а не например според това кого познават и откога.

На тези, на които нищо не може да спре апетита, пожелавам „добър апетит!“

[…]

P.S. Много благодаря на тези от вас, които гласуваха за мен на изборите за [Комитет по персонала] (почти 350 гласа, което е много добър резултат), както и за електронните съобщения и получения по друг начин израз на подкрепа. Това, че такава голяма група хора също считат, че много неща трябва да се променят не само в нашия отдел, но и в [и]нституцията, все пак е конструктивно. Понастоящем шансовете това да се постигне са категорично по-големи от преди“.

37 С електронно съобщение от същия ден, изпратено до директора, който отскоро отговаря за неговия отдел, с копие до генералния директор на ГД „Писмени преводи“, жалбоподателката иска среща във връзка с психическия тормоз, на който била станала жертва.

38 На 10 декември 2008 г. жалбоподателката изпраща друго електронно съобщение […] до своя началник на отдел г-н Y и до всички служители в отдела, което съгласно предоставения от жалбоподателката превод на френски език има следното съдържание:

„Добър ден,

Вашите началници отдавна са напълно наясно със случая и [генералният директор] бе на мнение, че по въпроса за договорите, сключени с една от Вашите познати, трябва да се извърши вътрешна проверка от Съда. В момента се изяснява защо проверката не е била извършена своевременно и кой носи отговорност за този пропуск.

Отправянето на заплахи към мен не променя фактите и [директорът, който отскоро отговаря за отдела] по-рано вече взе решение да отдели цялото необходимо време за провеждането на среща във връзка с Вашето неуместно поведение при изпълнението на задълженията Ви, тъй като бившият директор […]игнорира този проблем твърде дълго време и изглежда, че това ще се промени занапред“.

1. Решението за преназначаване от 18 декември 2008 г.

39 Първата последица от изпращането на двете електронни съобщения от 9 и 10 декември 2008 г. до всички служители в отдела, в който е разпределена жалбоподателката, е приемането от секретаря на Съда, в качеството му на орган по назначаването (наричан по-нататък „ОН“), на решението от 18 декември 2008 г. за преместване на жалбоподателката със заеманата от нея длъжност, която на основание член 7, параграф 1 от Правилника [за длъжностите лица на Европейския съюз] е преместена със заеманата от нея длъжност в дирекция „Библиотека“, считано от 1 януари 2009 г. […]. В меморандума за уведомяването за решението генералният директор на генерална дирекция „Персонал и финанси“ на Съда посочва, че решението се „мотивира с необходимостта да се осигури правилното функциониране на [Вашия] отдел […], което се оказа нарушено вследствие на електронните съобщения, съдържащи тежки обвинения срещу преките Ви ръководители и изпратени от Вас до всички сътрудници в отдела на 9 и 10 декември 2008 г.“

40 На 2 април 2009 г. жалбоподателката подава жалба по административен ред на основание член 90, параграф 2, от Правилника [за длъжностите лица на Европейския съюз], с която иска отмяна на решението от 18 декември 2008 г. и обезщетение за неимуществените ѝ вреди, оценени на 30 000 EUR. […]

42 С решение от 30 юни 2009 г., връчено на 13 юли 2009 г., комитетът за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, отхвърля жалбата от 2 април 2009 г.

2. Решението за налагане на дисциплинарно наказание от 10 юли 2009 г.

43 Втората последица от изпращането на електронните съобщения от 9 и 10 декември 2008 г. е изпращането на 19 декември 2008 г. от ГД „Писмени преводи“ до секретаря на Съда, в качеството му на ОН, на записка, с която се иска започването на дисциплинарно производство срещу жалбоподателката (наричана по-нататък „докладната записка“) […]

44 С меморандум от 12 януари 2009 г. секретарят на Съда уведомява жалбоподателката за докладната записка, към която е приложен превод на френски език на двете електронни съобщения от 9 и 10 декември 2008 г., и на основание член 3 от приложение IX към Правилника [за длъжностите лица на Европейския съюз] я кани на изслушване. То се провежда на 28 януари 2009 г. в присъствието директора на дирекция „Човешки ресурси и управление на персонала“ към ГД „Персонал и финанси“ на Съда, който е натоварен с изготвянето на протокола. В хода на изслушването жалбоподателката иска и съответно ѝ се дава възможност да представи писмено допълнително становище към първото становище, което щяла да подаде след изготвянето на протокола.

45 На 3 февруари 2009 г. жалбоподателката получава проекта на протокол от изслушването на 28 януари 2009 г. и на 9 февруари 2009 г. подава до ОН първото си становище по този проект.

46 На 27 февруари 2009 г. жалбоподателката изпраща допълнително становище, в което твърди, че започнатото срещу нея производство е незаконосъобразно.

47 На 12 март 2009 г. жалбоподателката получава за подпис окончателната редакция на протокола от изслушването. Тя връща документа неподписан, твърдейки, че в последния не са отразени всички нейни становища.

48 С меморандум от 1 април 2009 г. секретарят на Съда уведомява жалбоподателката, че предвид неправомерността на изпращането на електронните съобщения от 9 и 10 декември 2008 г. е решил да започне дисциплинарното производство, предвидено в член 11 от приложение IX към Правилника [за длъжностите лица на Европейския съюз], „с оглед на налагането на наказание „писмено предупреждение“ или „забележка“, без да се консултира с Дисциплинарния съвет“. Освен това секретарят на Съда прави уточнението, че преди да изрази мнение по квалификацията, която следва да се даде на поведението на жалбоподателката, и по евентуалното наказание, което да се наложи, ще бъде организирано второ изслушване въз основа на същия член 11.

49 Второто изслушване на жалбоподателката от секретаря на Съда е проведено на 8 май 2009 г. […] […]

54 [Н]а 10 юли 2009 г. секретарят на Съда, в качеството си на ОН, взема решение на жалбоподателката да бъда наложено наказание „писмено предупреждение“, тъй като „в нарушение на член 12 от Правилника [за длъжностите лица на Европейския съюз] уронила престижа на заеманата от него длъжност, изпращайки на всички служители в [нейния отдел] електронните съобщения от 9 и 10 декември 2008 г.“ (наричано по-нататък „наказанието от 10 юли 2009 г.“). […]

59 С писмо от 10 ноември 2009 г. на основание член 90, параграф 2 от Правилника [за длъжностите лица на Европейския съюз] жалбоподателката подава жалба по административен ред срещу наказанието от 10 юли 2009 г. […] […]

61 С писмо от 22 януари 2010 г. […] жалбоподателката е поканена на насрочено за 9 февруари 2010 г. изслушване пред комитета за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред. […]

65 В писмо от 19 февруари 2010 г., изпратено до [комитета за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред], жалбоподателката [посочва], че според нея комитетът за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, не е компетентен да се произнесе по жалбата ѝ.

66 С решение от 10 март 2010 г., връчено на 15 март 2010 г., комитетът за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, отхвърля жалбата срещу наказанието от 10 юли 2009 г.“

Първоинстанционно производство […]

5 На 22 юни 2010 г. жалбоподателката подава в секретариата на Съда на публичната служба жалба, заведена под номер F-48/10 (наричана по-нататък „жалба F-48/10“), с която иска, от една страна, отмяна на решението на органа по назначаването от 10 юли 2009 г., с което на жалбоподателката се налага наказание „писмено предупреждение“ (наричано по-нататък „наказанието от 10 юли 2009 г.“), а ако е необходимо — и отмяна на решението, с което се отхвърля подадената срещу налагането на това наказание жалба по административен ред, и от друга страна, Съдът да бъде осъден да заплати сумата от 50 000 EUR като обезщетение за неимуществените вреди.

6 В отговор Съдът иска по-специално жалба F-48/10 да бъде отхвърлена.

[…]

11 При откриването на съдебното заседание от 25 януари 2012 г. жалбоподателката прави изрично искане за отвод на съдията докладчик — който след посоченото в точка 7 по-горе писмо става председател на Съда на публичната служба и председател на трети състав, на който съдебен състав са разпределени въпросните дела — поради проявена липса на почтеност, безпристрастност и независимост. В това искане, наред с твърденията относно пристрастността на съдията докладчик, изведени от това, че в качеството си на председател на Съда на публичната служба запазил съществуването на комитета на Съда на публичната служба за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, се посочва, че „същото се отнася и за членовете [на Съда на публичната служба], които се съгласи[ли] да станат членове на посочения комитет, тъй като тяхната безпристрастност в това отношение обективно била нарушена“.

12 След направеното от жалбоподателката искане за отвод в началото на съдебното заседание Съдът на публичната служба спира производството.

13 С писмо от 6 февруари 2012 г. секретариатът на Съда на публичната служба изпраща на Съда искането за отвод с оглед на евентуално представяне на становище, като в писмо, постъпило в секретариата на Съда на публичната служба на 17 февруари 2012 г., Съдът посочва, че няма да представя становище и разчита на справедливата преценка на Съда на публичната служба. С мотивирано решение от 29 март 2012 г. председателят на втори състав на Съда на публичната служба отхвърля искането за отвод както на съдията докладчик, така и на двамата съдии, включени в комитета на Съда на публичната служба за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред.

14 С писмо на секретариата от 4 април 2012 г. страните са призовани за ново съдебно заседание, което се провежда на 10 май 2012 г.

15 На 5 декември 2012 г. Съдът на публичната служба (трети състав) постановява обжалваното съдебно решение.

[…]

Обжалваното решение […]

По жалба F-48/10

28 В подкрепа на искането си за отмяна жалбоподателката изтъква шест основания, изведени, първо, от липсата на компетентност на комитета за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, и от незаконосъобразността на член 4 от Решение на Съда от 4 май 2004 г. относно упражняването на правомощията, предоставени на органа по назначаването от Правилника за длъжностите лица на Европейския съюз и на органа, оправомощен да сключва договори, от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз (наричано по-нататък „решението от 4 май 2004 г.“), второ, от процесуални нарушения в дисциплинарно производство, поради нарушение на правото на защита и на принципа на състезателност, както и на членове 1—3 от приложение IX към Правилника, трето, от нарушение на член 12 от Правилника и на член 10 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), както и от явна грешка в преценката, четвърто, от наличието на конфликт на интереси, засягащ ОН, от нарушение на членове 2 и 10 от Статута на Съда, на член 11а от Правилника, на член 8 от Европейския кодекс за добро поведение на администрацията, на член 41 от Хартата на основните права, както и на общите принципи на обективност, на безпристрастност и на независимост, пето, от нарушение на правото на защита

и на принципа на равни процесуални възможности, и шесто, от наличие на неправомерност и на злоупотреба с власт, както и от нарушение на принципите на полагане на грижа и на добра администрация.

29 С обжалваното съдебно решение Съдът на публичната служба отхвърля всички посочени основания.

[…]

Производство пред Общия съд и искания на страните

32 На 14 февруари 2013 г. жалбоподателката подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

33 С писмо, подадено в секретариата на Общия съд на 26 февруари 2013 г., жалбоподателката прави искане името му да бъде запазено в анонимност, което е уважено от председателя на състава по жалбите с решение от 6 март 2013 г.

34 На 19 септември 2013 г. Съдът представя писмения си отговор. Писмената фаза на производството приключва на 2 декември 2013 г.

35 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (състав по жалбите) констатира, че в едномесечния срок от съобщението за приключването на писмената фаза на производството нито една от страните не е поискала да се насрочи съдебно заседание, и въз основа на член 146 от процедурния си правилник решава да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството.

36 Жалбоподателката иска от Общия съд:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да уважи исканията ѝ в първоинстанционното производство по дела F-88/09 и F-48/10,

— да осъди Съда да заплати съдебните разноски, направени в първоинстанционното производство и в настоящото производство по обжалване.

37 Съдът иска от Общия съд:

— да отхвърли настоящата жалба,

— да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски.

По жалбата

38 В подкрепа на жалбата жалбоподателката изтъква единадесет основания. Първото основание е изведено от липсата на безпристрастност на трети състав на Съда на публичната служба. Второто основание е изведено от нарушение на правото на ефективни правни средства за защита, тъй като извършената от Съда на публичната служба проверка относно спазването на условието за интерес на службата, предвидено в член 7, параграф 1 от Правилника, била ограничена. Третото основание е изведено от липсата на компетентност на председателя на втори състав на Съда на публичната служба за произнасяне по искането за отвод от 25 януари 2012 г. Четвъртото основание е изведено от нарушение на правото на справедлив съдебен

процес, тъй като в Процедурния правилник на Съда на публичната служба не се предвиждала възможност за обжалване на решението, с което се отхвърля искане за отвод на съдия. Петото основание е изведено, от една страна, от неизпълнение на задължението за установяване на фактическата истина за мотивите, стоящи в основата на решението за преназначаване и на наказанието от 10 юли 2009 г., и от друга страна, от изопачаване на фактите. Шестото основание е изведено от грешка при прилагане на правото, тъй като Съдът на публичната служба неправилно приел, че решението за преназначаване е било взето единствено в интерес на службата по смисъла на член 7, параграф 1 от Правилника. Седмото основание е изведено от допусната от Съда на публичната служба грешка при прилагане на правото, тъй като неправилно приел, че ОН е спазил правилото за съответствие между степента и длъжността. Осмото основание е изведено от нарушение на правото на защита и на правото на изслушване. Деветото основание е изведено от грешка при прилагане на правото, тъй като Съдът на публичната служба неправилно приел, че искането за обезщетение за поправяне на вредите, които се твърди, че са претърпени поради изпращането до целия персонал на решението за преназначаване, било недопустимо. Десетото основание е изведено, от една страна, от допусната от Съда на публичната служба грешка при прилагане на правото, тъй като приел, че комитетът за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, който отхвърлил жалбата срещу наказанието от 10 юли 2009 г., е бил компетентен, и от друга страна, от липсата на произнасяне по основанието, изведено от незаконосъобразността на член 4 от решението от 4 май 2004 г. Единадесетото основание е изведено, от една страна, от допусната от Съда на публичната служба грешка при прилагане на правото, тъй като неправилно приел, че ОН е спазил членове 1—3 от приложение IX към Правилника, и от друга страна, от нарушаването на правото на защита и на принципа на състезателност.

[…]

По основанията във връзка с жалба F-48/10

По десетото основание, изведено, от една страна, от допусната от Съда на публичната служба грешка при прилагане на правото, тъй като приел, че комитетът за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, който отхвърлил жалбата срещу наказанието от 10 юли 2009 г., е бил компетентен, и от друга страна, от липсата на произнасяне по основанието, изведено от незаконосъобразността на член 4 от решението от 4 май 2004 г.

138 Жалбоподателката отправя критики срещу точки 226—228 от обжалваното съдебно решение, в които Съдът на публичната служба отхвърля като неотносимо основанието, изведено от липсата на компетентност на комитета за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, с мотива че решението, с което се отхвърля подадената жалба срещу наказанието от 10 юли 2009 г., било потвърждаващ акт без самостоятелно съдържание, чиято отмяна не можела да засегне законосъобразността на наказанието от 10 юли 2009 г. Според жалбоподателката тази логика на Съда на публичната служба не може да се основава на наличието на решение, с което се отхвърля подадената по административен ред жалба и което е прието от некомпетентен орган.

139 Съдът оспорва доводите на жалбоподателката.

140 В първоинстанционното производство жалбоподателката иска отмяна на наказанието от 10 юли 2009 г., а при необходимост — и отмяна на решението, с което се отхвърля подадената по административен ред жалба срещу наказанието от 10 юли 2009 г. (обжалваното съдебно решение, т. 69).

141 Съгласно постоянната съдебна практика всяко решение, с което се отхвърля подадена по административен ред жалба, независимо дали е мълчаливо или изрично, ако не съдържа особености, само потвърждава акта или липсата на такъв, от който/която се оплаква жалбоподателката, и само по себе си не представлява обжалваем акт, поради което исканията, отправени срещу такова решение без самостоятелно съдържание спрямо първоначалното решение, трябва да се разглеждат като отправени срещу първоначалния акт (определение от 16 юни 1988 г., Progoulis/Комисия, 371/87, Rec, EU:C:1988:317, т. 17 и решение от 2 март 2004 г., Di Marzio/Комисия, T-14/03, RecFP, EU:T:2004:59, т. 54). Решение, с което се отхвърля подадената по административен ред жалба, е потвърждаващ акт без самостоятелно съдържание, ако не съдържа ново разглеждане на положението на жалбоподателката в зависимост от нови фактически и правни обстоятелства (решения от 21 септември 2011 г., Adjemian и др./Комисия, T-325/09 P, Сб., EU:T:2011:506, т. 32 и от 21 май 2014 г., Mocová/Комисия, T-347/12 P, Сб. (откъси), EU:T:2014:268, т. 34).

142 Въз основа на посочената в точка 141 по-горе съдебна практика в точка 227 от обжалваното съдебно решение Съдът на публичната служба констатира, че администрацията не е извършила ново разглеждане на положението на жалбоподателката в зависимост от нови фактически и правни обстоятелства, поради което решението, с което се отхвърля подадената по административен ред жалба, трябва да се счита единствено за потвърждаващо наказанието от 10 юли 2009 г. От това Съдът на публичната служба прави извода, че отмяната на решението, с което се отхвърля подадената по административен ред жалба, не може да засегне законосъобразността на наказанието от 10 юли 2009 г. и поради това основанието, което е изведено от липсата на компетентност на комитета за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, и с което се цели отмяна на решението за отхвърляне на подадената по административен ред жалба, следва да се отхвърли като неотносимо.

143 Трябва обаче да се отбележи, че с изтъкнатото от жалбоподателката в първоинстанционното производство основание, изведено от липсата на компетентност на комитета за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, се оспорва сформирането на посочения комитет, който отхвърлил подадената от жалбоподателката жалба срещу наказанието от 10 юли 2009 г. Следователно посоченото основание се е отнасяло до това дали разглеждането на подадената по административен ред жалба от жалбоподателката е извършено в рамките на надлежно проведено производство, което е можело да доведе до постановяване на решение, различно от решението за налагане на наказанието от 10 юли 2009 г. Съответно жалбоподателката е имала истински и отделен правен интерес да поиска отмяна на решението, с което се отхвърля подадената по административен ред жалба, а не само отмяна на наказанието от 10 юли 2009 г.

144 Всъщност, ако посочената в точка 141 по-горе съдебна практика се приложи, без да се взема предвид, че въпросното основание се отнася до самото административно производство по обжалване, а не до първоначалния акт, който е предмет на обжалването по административен ред, всяка възможност за оспорване във връзка с досъдебната процедура би била изключена, като по този начин жалбоподателката би загубила възможността да се възползва от наличието на производство, чиято цел е да разреши и да насърчи уреждането по взаимно съгласие на спора, възникнал между длъжностното лице и администрацията, и да наложи на органа, към който принадлежи длъжностното лице, да преразгледа решението си при съблюдаване на съответните правила с оглед на евентуалните възражения на това лице (в този смисъл вж. решение Mocová/Комисия, т. 141 по-горе, EU:T:2014:268, т. 38).

145 В това отношение трябва да се счете за необоснован доводът на Съда, че жалбоподателката нямала правен интерес да иска отмяна на решението, с което се отхвърля подадената по административен ред жалба, след като подала жалба по съдебен ред за отмяна на първоначалния акт, тъй като дори административното производство по обжалване да не било проведено надлежно, нямало нужда администрацията да приема ново решение по подадената по административен ред жалба, доколкото жалбоподателката поискала от съда самият той да

отмени първоначалния акт. Противно на твърденията на Съда, правният интерес на жалбоподателката от надлежното провеждане на административното производство по обжалване и съответно от отмяната на решението, с което се отхвърля жалбата, подадена от нея по административен ред, ако се установи процесуално нарушение, трябва да се разгледа самостоятелно, а не във връзка с жалбата, подадена евентуално по съдебен ред срещу първоначалния акт, който е предмет на обжалването по административен ред. В противен случай заинтересованото лице никога не би могло да се позове на нарушенията на процесуалните правила в административното производство по обжалване, въпреки че те го лишават от възможността да се ползва от надлежно досъдебно преразглеждане на решението на администрацията, щом като е налице жалба по съдебен ред срещу първоначалния акт, срещу който е насочена подадената по административен ред жалба.

146 Следователно, предвид предмета на разглежданото основание, който се отнася до административното производство по обжалване, жалбоподателката трябва да може да поиска от съда на Съюза да провери законосъобразността на решението, с което се отхвърля подадената по административен ред жалба, а не само законосъобразността на наказанието от 10 юли 2009 г.

147 Ето защо трябва да се приеме, че Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото, отхвърляйки като неотносимо основанието, изведено от липсата на компетентност на комитета за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред.

148 Поради това второто основание трябва да бъде уважено.

[…]

162 Въз основа на всичко гореизложено, жалбата трябва бъде уважена частично и обжалваното съдебно решение да бъде отменено в частта, която е опорочена от констатираната в точки 140—147 по-горе грешка при прилагане на правото.

По жалбата в първоинстанционното производство

163 Съгласно член 13, параграф 1 от приложение I към Статута на Съда, ако жалбата е основателна, Общият съд отменя решението на Съда на публичната служба и решава сам спора. Когато обаче фазата на производството не позволява това, той връща делото на Съда на публичната служба за постановяване на решение.

164 В разглеждания случай Общият съд разполага с всички необходими данни, за да се произнесе по жалбата в първоинстанционното производство.

165 Като се има предвид, че жалбата в производството по обжалване е уважена само частично и че обжалваното съдебно решение е отменено единствено в частта, която е опорочена от установената в точки 140—147 по-горе грешка при прилагане на правото, трябва да се констатира, че останалите съображения на Съда на публичната служба, които не са опорочени от въпросната грешка, са станали окончателни. Съответно Общият съд трябва да разгледа единствено изтъкнатото от жалбоподателката по дело F-48/10 основание, изведено от липсата на компетентност на комитета за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, и от незаконосъобразността на член 4 от решението от 4 май 2004 г.

166 Пред Съда на публичната служба жалбоподателката твърди, че комитетът за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, който е натоварен с разглеждането на подадена от нея жалба срещу наказанието от 10 юли 2009 г. и който се състои от един съдия от Съда и двама генерални адвокати, е сформиран незаконосъобразно. В това отношение

жалбоподателката твърди, първо, че съгласно член 4 от Статута на Съда „[с]ъдиите не могат да заемат политическа или административна длъжност“. Второ, жалбоподателката се позовава на член 12 от Статута на Съда, от който следва, че длъжностните лица и останалите служители към Съда „отговарят пред секретаря под ръководството на председателя“, поради което единствено секретарят и председателят на Съда можели да действат в качеството на ОН. Трето, жалбоподателката твърди, че член 4 от решението от 4 май 2004 г. — съгласно който „комитетът за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, упражнява предоставените с Правилника правомощия на [ОН]“, що се отнася до решенията по подадените по административен ред жалби — противоречи на член 2, параграф 1 от Правилника, в който се предвижда, че всяка институция определя лице, което да упражнява от нейно име предоставените с Правилника правомощия на ОН, във връзка с членове 4 и 12 от Статута на Съда. Освен това жалбоподателката твърди, че Статутът на Съда не позволява нито на секретаря, нито на председателя на Съда да делегират поверените им правомощия като ОН.

167 Най-напред трябва да се констатира, че жалбоподателката единствено припомня съдържанието на член 4, първа алинея от Статута на Съда, съгласно който „[с]ъдиите не могат да заемат политическа или административна длъжност“, и твърди, че с изключение на председателя на Съда, другите съдии и генералните адвокати не могат да заемат никаква административна длъжност, и по-специално да действат в качеството на ОН в рамките на комитет за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред. В подкрепа на това твърдение не са изложени никакви правни доводи. Както обаче Съдът отбелязва пред Съда на публичната служба, тази разпоредба цели да гарантира независимостта на съдиите, както докато заемат длъжността си, така и след това, по-специално спрямо държавите членки или другите институции на Съюза. Останалите алинеи от член 4 от Статута на Съда са израз именно на желанието да се съхрани независимостта на съдиите. От член 4, първа алинея от Статута на Съда жалбоподателката обаче не може да прави извода, че е налице невъзможност за заемане на длъжности, свързани с вътрешното управление на институцията. Както основателно посочва Съдът в писмените си становища пред Съда на публичната служба, заемането от съдиите на вътрешни административни длъжности в институцията не уврежда тяхната независимост и позволява да се осигури административната самостоятелност на институцията.

168 Освен това жалбоподателката само твърди, че предвид член 12 от Статута на Съда, съгласно който длъжностните лица и служителите към Съда „отговарят пред секретаря под ръководството на председателя“, единствено секретарят и председателят на Съда можели да действат в качеството на ОН. Тя същевременно не доказва съвместимостта на своето тълкуване на член 12 от Статута на Съда, съгласно което само секретарят и председателят на Съда упражняват предоставените на ОН правомощия, с член 2, параграф 1 от Правилника, в който се предвижда, че всяка институция определя лице, което да упражнява от нейно име предоставените с Правилника правомощия на ОН. Всъщност жалбоподателката само твърди, че що се отнася до Съда, член 2, параграф 1 от Правилника може да се разглежда единствено във връзка с членове 4 и 12 от Статута на Съда.

169 При това положение, без допълнителни доказателства жалбоподателката няма основание да твърди, че член 4 от решението от 4 май 2004 г. — съгласно който комитетът за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, упражнява предоставените с Правилника правомощия на ОН, що се отнася до решенията по подадените по административен ред жалби — противоречи на член 2, параграф 1 от Правилника във връзка с членове 4 и 12 от Статута на Съда.

170 Поради това основанието, изтъкнато от жалбоподателката в първоинстанционното производство по дело F-48/10 и изведено от липсата на компетентност на комитета за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, и от незаконосъобразността на член 4 от решението от 4 май 2004 г., трябва да се отхвърли. Съответно жалба F-48/10 трябва да се отхвърли в тази ѝ част.

[…]

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (състав по жалбите)

реши:

1) Отменя решението на Съда на публичната служба на Европейския съюз (трети състав), Z/Съд (F-88/09 и F-48/10, СбПС, EU:F:2012:171), в частта, в която като неотносимо се отхвърля изтъкнатото по дело F-48/10 основание, изведено от липсата на компетентност на комитета за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, и от незаконосъобразността на член 4 от Решение на Съда на Европейския съюз от 4 май 2004 г. относно упражняването на правомощията, предоставени на органа по назначаването от Правилника за длъжностите лица на Европейския съюз и на органа, оправомощен да сключва договори, от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз.

2) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

3) Отхвърля жалбата по дело F-48/10 в частта във връзка с основанието, изведено от липсата на компетентност на комитета за разглеждане на жалбите, подадени по административен ред, и от незаконосъобразността на член 4 от Решение на Съда от 4 май 2004 г. относно упражняването на правомощията, предоставени на органа по назначаването от Правилника за длъжностите лица на Европейския съюз и на органа, оправомощен да сключва договори, от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз.

4) Що се отнася до съдебните разноски в настоящото производство, Z понася три четвърти от направените от Съда съдебни разноски, както и три четвърти от собствените си съдебни разноски, а Съдът понася една четвърт от направените от него съдебни разноски, както и една четвърт от съдебните разноски на Z.

Jaeger Kanninen Gratsias

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 19 юни 2015 година.

Подписи